

Ομάδα της
ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ - ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Ομιλήτρια
Δήμητρα Μπούρα

Η σεξουαλική έκφραση είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας αιώνιας διαδικασίας έλξης και ρυθμικής ενεργειακής ροής που τροφοδοτεί όλη την ζωή.

Μέσα σε όλα τα πράγματα υπάρχει μία ενέργεια που μεταδίδει το σήμα της από την μία άκρη του Σύμπαντος στην άλλη. Κάθε άνθρωπος, ζώο, φυτό, βράχος, δέντρο, κάθετί υλικό, είναι αλλά και εκπέμπει ενέργεια, όπως ένας ραδιοφωνικός πομπός. Ο καθένας μας εκπέμπει ενέργεια από το κέντρο της ύπαρξής του προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτή η ενέργεια που είμαστε, εκπέμπεται προς τα έξω σε κύματα. Η δόνηση, η ταχύτητα, το μήκος κύματος, η συχνότητα των εκπομπών μας αλλάζουν και μεταβάλλονται συνεχώς με τις σκέψεις, τις διαθέσεις, τα συναισθήματα, τις λέξεις και τις πράξεις μας.

Έτσι ο αιθέρας, ο 'αέρας' ανάμεσά μας, είναι γεμάτος ενέργεια. Είναι γεμάτος από δονήσεις που διαπλέκονται, συνυφαίνονται και σχηματίζουν ένα πολύχρωμο χαλί, πολύ πιο περίπλοκο από ότι θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε. Αυτό το υφαντό είναι το συνδυασμένο ενεργειακό πεδίο μέσα στο οποίο ζούμε. Είναι ισχυρό και επηρεάζει τα πάντα.

Όλος ο κόσμος λοιπόν ανταλλάσει ενέργεια συνεχώς. Η ενεργειά μας ωθείται προς τα έξω, αγγίζοντας όλους τους άλλους. Όλοι και όλα αγγίζουν τον καθένα μας. Όμως συμβαίνει κάτι ενδιαφέρον. Σε κάποιο ενδιάμεσο σημείο ανάμεσα σε σένα και καθετί άλλο, αυτές οι ενέργειες συναντιούνται.

Για να δώσουμε μια πιο ζωντανή περιγραφή, ας φανταστούμε 2 ανθρώπους σ' ένα δωμάτιο. Βρίσκονται στις δύο άκρες του δωματίου. Θα τους ονομάσουμε Πάρη και Μαίρη. Η προσωπική ενεργεια του Πάρη, μεταδίδει σήματα σχετικά με τον Πάρη σε ένα κύκλο 360 μοιρών. Ένα μέρος αυτού του ενεργειακού κύματος φθάνει στην Μαίρη. Η Μαίρη εν τω μεταξύ, εκπέμπει την δική της ενέργεια κι ένα μέρος της φθάνει στον Πάρη. Όμως αυτές οι ενέργειες συναντιούνται με έναν τρόπο που μπορεί να μην σας έχει περάσει από τον νου. Συναντιούνται στο μέσο της διαδρομής μεταξύ του Πάρη και της Μαίρης.

Εδώ, οι ενέργειες σμίγουν και συνδυάζονται για να αποτελέσουν μία νέα ενεργειακή μονάδα που θα την ονομάσουμε Παρημαίρη. Είναι ο συνδιασμός της ενέργειας του Πάρη και της Μαίρης. Ο Πάρης και η Μαίρη θα μπορούσαν θαυμάσια να αποκαλέσουν αυτή την ενέργεια «το σώμα ανάμεσά μας», γιατί ακριβώς αυτό είναι: ένα ενεργειακό σώμα με το οποίο συνδέονται και οι δύο, το οποίο τροφοδοτούν και οι δύο με τη διαρκή ροή της ενέργειας που στέλνουν προς αυτό. Αυτό το «σώμα» με την σειρά του στέλνει ενέργεια πίσω και στους δύο χορηγούς του μέσα από το συνολικό ενεργειακό πεδίο.

Αυτή η εμπειρία του «Παρημαίρη» είναι η αλήθεια του Πάρη και της Μαίρης. Προς αυτή την Θεία Κοινωνία έλκονται και οι δύο. Γιατί αισθάνονται μέσα σε αυτό το πεδίο, την μεγαλειώδη χαρά του ενδιάμεσου σώματος, της σύνδεσής τους, της ιερής ένωσης.

Ο Πάρης και η Μαίρη, αν και στέκονται σε απόσταση ο ένας από τον άλλο, μπορούν να νιώσουν σε φυσικό επίπεδο το τι συμβαίνει στο ενεργειακό πεδίο. Και οι δύο έλκονται με επιτακτικότητα προς αυτή την εμπειρία. Θέλουν να κινηθούν ο ένας προς τον άλλον! Αμέσως! Τώρα μπαίνει στην μέση η «εκπαίδευσή» τους. Ο κόσμος τους έχει εκπαιδέψει να μη βιάζονται, να δυσπιστούν στο συναίσθημά τους, να φυλάγονται μήπως πληγωθούν, να συγκρατούνται.

Η ψυχή όμως θέλει να γνωρίσει τον Παρημαίρη τώρα! Αν είναι τυχεροί, αν είναι αρκετά ελεύθεροι, τότε θα βάλουν στην άκρη τους φόβους τους και θα εμπιστευτούν την γνώση ότι η αγάπη είναι το μόνο που υπάρχει.

Τώρα αυτοί οι δύο έλκονται «αμετάκλητα» προς το «σώμα» ανάμεσά τους. Το Παρημαίρη βιώνεται ήδη μεταφυσικά και ο Πάρης και η Μαίρη θέλουν να το βιώσουν και σε φυσικό επίπεδο. Έτσι θα κινηθούν πιο κοντά ο ένας προς τον άλλο. Στον παρατηρητή που δεν έχει αυτή την γνώση θα φαίνεται πως αυτό κάνουν, κινούνται ο ένας προς τον άλλο. Στην πραγματικότητα όμως προσπαθούν να φτάσουν το «Παρημαίρη». Προσπαθούν να φτάσουν εκείνο το σημείο της θεϊκής ένωσης που υπάρχει ήδη ανάμεσά τους. Το σημείο που ξέρουν και οι δύο ότι είναι Ένα, καθώς και τι σημαίνει να είναι Ένα. Έτσι κινούνται προς εκείνο το «συναίσθημα» που βιώνουν, και, καθώς κλείνουν το κενό ανάμεσά τους, καθώς «κονταίνουν το νήμα», η ενέργεια που στέλνουν και οι δύο στο Παρημαίρη έχει να διανύσει μικρότερη απόσταση και επομένως γίνεται πιο έντονη.

Έρχονται ακόμα πιο κοντά. Όσο μικραίνει η απόσταση, τόσο μεγαλώνει η ένταση. Ακόμα πιο κοντά. Για μια ακόμη φορά η ένταση αυξάνεται. Τώρα απέχουν λιγότερο από ένα μέτρο. Το «σώμα» ανάμεσά τους λαμπυρίζει πυρακτωμένο. Δονείται με τρομακτική ταχύτητα. Η «σύνδεση» προς και από το «Παρημαίρη» είναι πυκνότερη, ευρύτερη, λαμπερότερη, φλέγεται με την μετάδοση απίστευτης ενέργειας. Λέμε πως δύο άνθρωποι «φλέγονται από επιθυμία». Στ' αλήθεια φλέγονται! Πλησιάζουν ακόμα πιο κοντά. Τώρα αγγίζονται.

Η αίσθηση είναι σχεδόν αβάσταχτη. Εξάισια. Νιώθουν στο σημείο της επαφής τους, όλη την ενέργεια του «Παρημαίρη», όλη την συμπεκνωμένη, την έντονα ενοποιημένη ουσία της συνδυασμένης ύπαρξής τους.

Αν ανοίξουμε τους εαυτούς μας στην μέγιστη ευαισθησία μας τότε θα μπορούσαμε να νιώσουμε αυτή την λεπτή, υπέροχη ενέργεια σαν ένα μυρμήγκιασμα όταν αγγιζόμαστε κι αυτό το μυρμήγκιασμα μερικές φορές θα διαπερνάει όλη μας την ύπαρξη. Μπορεί να την νιώσουμε σαν ζέστη στο σημείο της επαφής μας, μια ζέστη που μπορεί να νιώσουμε ξαφνικά να απλώνεται σε όλο μας το σώμα, αλλά πιο έντονα βαθιά μέσα στο χαμηλότερο «τσάκρα» ή ενεργειακό μας κέντρο. Εκεί θα καίει με ιδιαίτερη ένταση και για τα δύο πρόσωπα της ιστορίας μας, και τώρα θα μπορεί να πει κανείς ότι ο Πάρης και η Μαίρη φλέγονται από επιθυμία.

Τώρα οι δύο τους αγκαλιάζονται και κλείνουν το κενό ανάμεσά τους ακόμη περισσότερο με την Μαίρη, τον Πάρη και το «Παρημαίρη» να καταλαμβάνουν σχεδόν τον ίδιο χώρο. Ο Πάρης και η Μαίρη μπορούν να νιώσουν το «Παρημαίρη» ανάμεσά τους και θέλουν να βρεθούν ακόμα πιο κοντά, κυριολεκτικά να συγχωνευτούν στο «Παρημαίρη». Θέλουν να γίνουν η υλική μορφή του «Παρημαίρη».

Στο θηλυκό και το αρσενικό υπάρχει, έχει δημιουργηθεί ένας τρόπος να το καταφέρνουν αυτό. Αυτή την στιγμή τα σώματα του Πάρη και της Μαίρης είναι έτοιμα. Το σώμα του Πάρη είναι έτοιμο τώρα να μπει κυριολεκτικά μέσα στην Μαίρη. Το σώμα της Μαίρης είναι έτοιμο να δεχτεί κυριολεκτικά τον Πάρη μέσα της. Το μυρμήγκιασμα, το κάψιμο, παύουν να είναι απλώς έντονα. Είναι πέρα από κάθε περιγραφή. Τα δύο υλικά σώματα σμίγουν. Ο Πάρης, η Μαίρη και το Παρημαίρη γίνονται Ένα. Σαρκικά.

Οι ενέργειες εξακολουθούν να ρέουν ανάμεσά τους. Επιτακτικά. Παθιασμένα. Πάλλονται. Κινούνται. Δεν μπορούν να χορτάσουν ο ένας τον άλλο, δεν τους φτάνει όσο κοντά βρίσκονται. Πασχίζουν να έρθουν ακόμα πιο κοντά. Πιο κοντά. ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ. Εκρήγνυνται κυριολεκτικά, και όλο το υλικό τους σώμα σπαρταράει. Η δόνηση φτάνει μέχρι τα ακροδάχτυλά τους. Μέσα στην έκρηξη της Ενότητάς τους γνώρισαν τον Θεό και την Θεά, το Άλφα και το Ωμέγα, το Όλο και το Τίποτε, την ουσία της ζωής, την εμπειρία Αυτού που Είναι.

Υπάρχουν και σωματικές χημείες. Οι δύο έχουν γίνει Ένα και μια Τρίτη οντότητα δημιουργείται συχνά από τους δύο, σε σωματική μορφή.

Έτσι, δημιουργείται μία εξωτερική απεικόνιση του «Παρημαίρη». Σάρκα από την σάρκα τους. Αίμα από το αίμα τους. Έχουν κυριολεκτικά δημιουργήσει ζωή!

Δεν έχουμε πει ότι είμαστε Θεοί;

Συνεχίζοντας ... ο χορός που μόλις περιέγραψα, αυτή η ενεργειακή αλληλεπίδραση, συμβαίνει συνέχεια, μέσα στα πάντα και με τα πάντα.

Η ενέργειά σου, που ακτινοβολεί σαν χρυσό φως, αλληλεπιδρά συνεχώς και με όλα και όλους τους άλλους. Υπάρχει ένα σημείο ανάμεσα σε σένα και κάθε άλλο άτομο, τόπο ή πράγμα. Σ' αυτό το σημείο

συναντιούνται οι δύο ενέργειες , σχηματίζοντας μία Τρίτη, πολύ λιγότερο πυκνή αλλά καθόλου λιγότερο αληθινή, ενεργειακή μονάδα.

Οι ενέργειες διασταυρώνονται , αναμειγνύονται και συνυφαίνονται , και είναι αυτές που συγκρατούν τον υλικό κόσμο. Αυτό είναι το ενεργειακό πεδίο μέσα στο οποίο στέλνουμε ο ένας στον άλλο μηνύματα, θεραπείες και άλλες επιδράσεις. Αυτές οι αμέτρητες ενέργειες έλκονται η μία προς την άλλη. (Νόμος της Έλξης, το όμοιο έλκει το όμοιο.) Έτσι τα υλικά αντικείμενα και όντα έλκονται το ένα προς το άλλο.

Όμως για να μην συγχωνευθούν για πάντα και εξαφανιστούν με την τωρινή τους μορφή, τα αντικείμενα πρέπει να απωθήσουν το ένα το άλλο και να απομακρυνθούν.

Όλα τα όντα που έχουν συνειδητότητα το γνωρίζουν αυτό διαισθητικά κι έτσι απομακρύνονται από την «μόνιμη συγχώνευση», προκειμένου να διατηρήσουν την σχέση τους προς τα υπόλοιπα όντα. Αν δεν το έκαναν, θα συγχωνεύονταν με όλα τα άλλα όντα και θα βίωναν την Ενότητα για πάντα. Αυτή είναι η κατάσταση από την οποία έχουμε προέλθει.

Έχοντας απομακρυνθεί από αυτή την κατάσταση, ελκόμαστε και πάλι συνεχώς προς αυτήν.

Αυτή η άμπωτη και η πλημμυρίδα, αυτή η «πέρα-δώθε» κίνηση , είναι ο βασικός ρυθμός του Σύμπαντος και όλων όσων υπάρχουν μέσα του. Αυτό είναι το σεξ.

Συνεχώς ελκόμαστε και προωθούμαστε προς την ένωση με τον άλλο (και με όλα όσα ανήκουν στο ενεργειακό πεδίο) και μετά, την στιγμή της Ενότητας απωθούμαστε με συνειδητή επιλογή μακριά από αυτή την Ενότητα. Η επιλογή μας είναι να παραμείνουμε ελεύθεροι από αυτήν, έτσι ώστε να μπορούμε να την βιώσουμε. Γιατί όταν πια θα γίνουμε μέρος της και παραμείνουμε εκεί , δεν μπορούμε να την γνωρίζουμε ως Ενότητα , αφού δεν γνωρίζουμε πια τον διαχωρισμό.

Έτσι λοιπόν κινούμαστε αναγκαστικά ο ένας προς τον άλλον , λες και μας σπρώχνει μια επιτακτική δύναμη, μόνο και μόνο για να απομακρυνθούμε και να χωριστούμε, μόνο και μόνο για να κινηθούμε και πάλι επιτακτικά ο ένας προς τον άλλον, για να χωριστούμε ακόμα μια φορά , και ξανά, διψασμένα, παθιασμένα , επιτακτικά να επιδιώξουμε την απόλυτη ένωση.

Μαζί- χώρια, μαζί- χώρια , μαζί-χώρια χορεύουν τα κορμιά μας σε μία κίνηση τόσο βιαστική, τόσο ενστικτώδη, που έχουμε πολύ μικρή επίγνωση σκόπιμης δράσης. Σε κάποιο σημείο βάζουμε τον αυτόματο πιλότο. Κανείς δεν χρειάζεται να πει στα σώματά μας τι να κάνουν. Απλώς το κάνουν με την επιτακτικότητα της ίδιας της ζωής.

Αυτή λοιπόν είναι η ζωή που εκφράζεται.

Αυτή είναι η ζωή που παράγει νέα ζωή στην κορύφωση της δικής της εμπειρίας.

Ολόκληρη η ζωή πάλλεται σε ένα τέτοιο ρυθμό. Ολόκληρη η ζωή είναι αυτός ο ρυθμός.

Κι έτσι ολόκληρη η ζω ή είναι διαποτισμένη με τον απαλό ρυθμό του Θεού , με αυτό που αποκαλείτε κύκλο της ζωής.

Η τροφή αναπτύσσεται σε τέτοιους κύκλους. Οι εποχές έρχονται και φεύγουν. Οι πλανήτες περιστρέφονται και διαγράφουν κύκλους. Ήλιοι εκρήγνυνται και συνθλίβονται και εκρήγνυνται ξανά. Το Σύμπαν εισπνέει και εκπνέει. Τα πάντα, τα πάντα συμβαίνουν σε κύκλους , σε ρυθμούς, σε δονήσεις που συνταιριάζονται με τις δονήσεις του Θεού – της Θεάς- του Παντός.

Σας ευχαριστώ
Δήμητρα Μπούρα

Ομάδα της Ανθρωπότητας

www.otan.gr